

על מי שנטמא לפני ולפנים, ושהה בטומאתו כדי השתחוואה.

ואת אהל מועד — זה היכל! על מי שנטמא בהיותו בהיכל, ושהה בו בטומאתו.

מזבח — כמשמעו! על מי שהקטיר עליו בטומאה, ושהה בהקטרתו.

יכפר — אלו עזרות! על הנכנס אליהן בטומאה.

כהנים — כמשמעו! על כהנים שנטמאו ונכנסו למקדש.

עם הקהל — אלו ישראל!

יכפר — אלו הלויים!

ובהאי "יכפר" בתרא, הושוו כולן, הישראלים והכהנים והלויים לכפרה אחת — שמתכפרין כולם בשעיר המשתלח, בשאר עבירות, דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר: כשם שדם שעיר הנעשה בפנים מכפר לבדו, בלא וידוי, על ישראל על טומאת מקדש וקדשיו — כך דם הפר מכפר לבדו בלא וידוי על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו.

[ובכך לא נחלק רבי שמעון עם רבי יהודה, אלא שבהא פליג עליו]:

וכשם שוידויו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל בשאר עבירות — כך וידויו של פר מכפר על הכהנים בשאר עבירות! דאייתר ליה וידויו של כהן גדול על הפר לכפרת שאר עבירות של הכהנים.

ומקשינן: ולרבי שמעון, שחילק את כפרת

ודחינן: אלמה לא מצית דיתחייב על כרת דיומא? והרי משכחת לה דאכל ביום הכיפורים אומצא, וחנקיה, ומת, ולא היתה שהות בין אכילתו למיתתו כדי שיכפר עליו יום הכיפורים.

אי נמי כגון דאכל סמוך לשקיעת החמה, דלא הוה שהות לכפורי ליה.

אבל, אם אכל ושהה לאחר מכן, יכפר עליו יום הכיפורים אפילו בלא תשובה!

שנינו במשנה: שעיר המשתלח מכפר — אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח!

והוינן בה: הא גופא קשיא. קתני בתחילה — אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח. והדר תני — מה בין ישראל לכהנים ולכהן משוח?

ומשנינן: אמר רב יהודה: הכי קאמר — אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח, מתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות, ואין חילוק ביניהן בכך.

ומה בין ישראל לכהנים ולכהן משוח? אלא שהפר שמביא הכהן הגדול מכפר על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו. ואילו הישראלים מתכפרים על טומאת מקדש וקדשיו בשעיר הפנימי והחיצון.

ומני מתניתין? — רבי יהודה היא!

דתניא: נאמר בסוף פרשת עבודת יום הכיפורים "וכפר את מקדש הקדש, ואת אהל מועד, ואת המזבח, יכפר. ועל הכהנים, ועל כל עם הקהל, יכפר". ודרשינן להאי קרא הכי:

וכפר את מקדש הקדש — זה לפני ולפנים!